

(for de to Trediedele) og de Øvrige (for den resterende Trediedeel), vilde dette i meget høj Grad lette Lovens Udførelse. Udvalget har imidlertid ikke troet at burde gjøre et saadant Forslag, fordi det savnede alle Forudsætninger for at kunne bedømme, om Forholdet $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$ i saa Fald vilde være det retfærdige, vilde svare til disse to store Kategoriers relative Skatteevne. Man vil maaskee sige: Udvalget kunde have henvendt sig til Regjeringen og spurgt sig for; men vi vidste, at ogsaa Regjeringen savnede tilstrækkelige Data, til at give et fyldestgjørende Svar, og et undvigende Svar vilde ikke have kunnet klare Sagen. Jeg troer ikke, der er tilstede eller kan skaffes statistiske Data til at afgjøre, i hvilket Forhold Skatteevnen staaer mellem disse to Kategorier af Skattepligtige. Vi havde desuden en Grund til ikke at vende tilbage til Modsetningen mellem Næringsdrivende og Andre. Det er nemlig den gode Ting ved denne Lov, at den vil virke til at nedbryde det nedærvede Begreb af Borger i Ordets indskrænkede, om jeg saa maa sige, laugsmæssige Betydning, der f. Ex. ligger til Grund for Valgretten og Valgbarheden til Communalrepræsentationen, og udvide det til alle virkelige og selvstændige Indbyggere i Byerne. En saadan Afskillelse, som den anførte, vilde derimod have vedligeholdt hin forældede Opfattelse, ja, endog have givet den en skarpere Betydning, naar de to Classer stilledes op mod hinanden, vel ikke som to Valgercorporationer, men som to Betsainingscorporationer, hvoraf hver skulde give sin bestemte Andeel til de fælles Fornødenheder, hvoraf hver havde sin egen Interesse og en næsten contractmæssig Ret til kun at udrede sin bestemte Deel af Betsainingen. Vi have derfor sluttet os til et andet Begreb, som var tilstede, Modsetningen mellem Næringsstat og Stat efter Formue og Leilighed; men, da den sidste ogsaa er tilstede i

Næringsstaten, vil man efter min Formening komme ind i uopløselige Vanskeligheder, hvis man ikke søger at udsønde Betsainingen efter Formuen og Leiligheden af Næringsstaten, fra det Nieblit af, at Formuen selvstændigt beskattes paa en anden Maade ogsaa for de Næringsdrivendes Vedkommende. Dette er ikke skeet ved Lovudkastet, naar det deri siges, at der ved Formuestaten ikke skulde medtages den Indkomst, hvoraf Næringsstaten svares; dette giver et aldeles uklart Begreb, som gjøres end utydeligere, naar det i Præmisserne siges, at under Betsainingen efter Formue og Leilighed kun skal medregnes den „effective Formue“. Afseet fra det meget Svævende i dette Udtryk, vil det kun berettiget til at beskattes den Formue, der er tilstede hos en Næringsdrivende aldeles uafhængigt af hans Næringsbrug, f. Ex. en Herregaard eller en Portefeuille med Bankactier, men derimod vilde den store Forskjel, der kan ligge deri, om de eie en større eller mindre Capital staaende i Næringsbruget, eller drive det med fremmede Penge, hvis Forrentning maaskee sluger hele Bedriftens Fordeel, aldeles ikke faae nogen Indflydelse. Efter Lovens, som den er affattet, vil det være yderst vanskeligt at sige, om det praktiske Resultat vilde blive, at de Næringsdrivende kun vare komne til at svare $\frac{2}{3}$, medens $\frac{1}{3}$ kun faldt paa de hidtil Fritagne, i alt Fald med den Modification, at nogle faa større Capitalister, om hvem det var notorisk, at de havde, hvad man kunde kalde en „effectiv“ Formue, bleve medtagne. Dette antog Udvalget ikke for at være den egentlige Mening, og i alt Fald ikke for ønskeligt, og vi have derfor anseet det for hensigtsmæssigt at antyde, at de Næringsdrivendes Renteindtægt bliver at beskattes efter Formue og Leilighed, og at give en saadan Veiledning, uden for meget at binde Hænderne paa dem, der skulle udføre Loven.